

UZASADNIENIE

G. Ż. był wielokrotnie karany.

Sąd Okręgowy (...) w dniu 30 marca 2010 r. wydał wobec w/w wyrok łączny w sprawie sygn. akt V K 155/09, obejmujący skazania w sprawach o sygn. akt V K 57/05 SO (...), IV K 141/06 SR (...) (...) w W., III K 62/06 i III K 818/06 SR (...) w W.. Kara łączna została wykonana. Następnie postanowieniem SO (...) z dnia 20 września 2018 r. sygn. akt V K 53/18 umorzył postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego wobec skazanego G. Ż. w części dotyczącej objęcia wyrokiem łącznym kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem SO (...) z dnia 31 października 2006 r., sygn. akt V K 57/05 oraz kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym SO (...) z dnia 30 marca 2010 r. sygn. akt V K 155/09. W pozostałym zakresie stwierdzono niewłaściwość SO (...) i przekazano sprawę zgodnie z właściwością do rozpoznania sądowi rejonowemu.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w W. w dniu 25 kwietnia 2019 r. wydał wobec G. Ż. wyrok łączny w sprawie III K 45/19, w którym orzekając wziął pod uwagę następujące orzeczenia na podstawie których w/w został skazany:

1. zaocznym Sądu Rejonowego (...) w W. z dnia 24 lipca 2013 roku, sygnatura akt VIII K 159/12 za czyn z art. 62 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii popełniony w dniu 05 października 2011 r., za który została wymierzona kara 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata. Nadto zobowiązano skazanego do uiszczenia nawiazki na rzecz Stowarzyszenia (...) w W., orzeczono przepadek dowodów rzeczowych i zobowiązano do uiszczenia kosztów sądowych. Wyrok stał się prawomocny z dniem 24 sierpnia 2013 r.;

2. Sądu Rejonowego (...) w W. z dnia 15 listopada 2013 roku, sygnatura akt IV K 626/13 za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw z art. 64 § 1 k.k. popełniony w dniu 08 czerwca 2013 r., za który została wymierzona kara 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, z zaliczeniem okresu zatrzymania w sprawie. Skazanego zwolniono z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych. Wyrok stał się prawomocny z dniem 23 listopada 2013 r.;

Skazany odbył karę pozbawienia wolności w całości w okresie od dnia 17 września 2014 r. do dnia 16 września 2015 r.;

3. Sądu Rejonowego (...) w W. z dnia 09 września 2015 roku, sygnatura akt VIII K 555/14 za czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw z art. 64 § 2 k.k. popełniony w dniu 12 lipca 2014 r., za który została wymierzona kara 2 (dwóch) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności oraz za czyny z art. 278 § 1 k.k. w zw z art. 64 § 1 k.k. popełnione w dniu 16 lipca 2014 r. i w dniu 22 lipca 2014 r., za popełnienie których została wymierzona kara 1 (jednego) roku i 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności. Skazanemu wymierzono karę łączną w wymiarze 3 (trzech) lat pozbawienia wolności, z zaliczeniem okresu zatrzymania w sprawie. Nadto zobowiązano skazanego do naprawienia szkody w całości na rzecz osób pokrzywdzonych w sprawie oraz zwolniono z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych. Następnie wyrokiem Sądu Okręgowego (...) z dnia 08 marca 2016 r. sygn. akt VI Ka 1417/15 zmieniono zaskarżony wyrok sądu pierwszej instancji i zakwalifikowano występki przypisane skazanemu w pkt I. zaskarżonego wyroku z art. 280 § 1 k.k. w zw z art. 64 § 1 k.k. i wymierzono skazanemu za popełnienie tego czynu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności. Nadto karę pozbawienia wolności orzeczoną w pkt II. wyroku złagodźono do jednego roku. W pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymano w mocy. Następnie wymierzono skazanemu karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy, z zaliczeniem okresu zatrzymania w sprawie oraz zwolniono z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych.

Skazany odbywa karę łączną pozbawienia wolności w okresie od dnia 23 listopada 2016 r. do dnia 20 maja 2019 r.;

4. Sądu Rejonowego (...) w W. z dnia 04 kwietnia 2017 roku, sygnatura akt VIII K 126/17 za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw z art. 64 § 1 k.k. popełniony w dniu 21 listopada 2016 r., za który została wymierzona kara 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz zobowiązano skazanego do naprawienia szkody w całości. Nadto zwolniono skazanego z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych. Wyrok stał się prawomocny z dniem 12 kwietnia 2017 r.

Skazany będzie odbywał karę pozbawienia wolności w okresie od dnia 20 maja 2019 r. do dnia 19 maja 2020 r.;

5. Sądu Rejonowego (...) z dnia 06 września 2017 roku, sygnatura akt IV K 259/17 za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw z art. 64 § 1 k.k. popełniony w dniu 07 września 2016 r., za który została wymierzona kara 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, z zaliczeniem okresu zatrzymania w sprawie. Nadto zobowiązano skazanego do naprawienia szkody w całości i zwolniono z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych. Wyrok stał się prawomocny z dniem 14 września 2017 r.

Skazany będzie odbywał karę pozbawienia wolności w okresie od dnia 19 maja 2020 r. do dnia 14 listopada 2020 r.;

6. Sądu Rejonowego (...) w W. (...) z dnia 28 czerwca 2018 roku, sygnatura akt VIII K 217/17 za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw z art. 64 § 1 k.k. w zw z art. 11 § 2 k.k. popełniony w dniu 04 października 2016 roku, za który została wymierzona kara 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności. Na poczet orzeczonej kary zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności skazanego w sprawie. Nadto zobowiązano skazanego do naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody w całości i zwolniono z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych. Następnie postanowieniem tut. Sądu z dnia 01 marca 2019 r. sygn. akt VIII K 217/17 rozstrzygnięto wątpliwości co do wykonania prawomocnego wyroku w ten sposób, że nie zaliczono na poczet wymierzonej skazanemu kary pozbawienia wolności okresu zatrzymania w niniejszej sprawie w dniu 12 października 2016 r.;

Skazany będzie odbywał karę pozbawienia wolności w okresie od dnia 14 listopada 2020 r. do dnia 11 lipca 2022 r.;

i wymierzył mu karę łączną 5 (pięciu) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności w zakresie kar podlegających łączeniu, a w pozostałym zakresie postępowanie umarzając.

Sąd stosując przepisy w brzmieniu obowiązującym po dniu 1 lipca 2015r. i stosując przepisy obowiązujące w dacie wyrokowania, podstawie art. 569 § 1 k.p.k. w zw. z art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 85a k.k. oraz art. 86 § 1 i 4 k.k., połączył karę łączną pozbawienia wolności i kary jednostkowe pozbawienia wolności wymierzone wyrokami Sądu Rejonowego (...) w W. sygn. akt VIII K 555/14, Sądu Rejonowego (...) w W. sygn. akt VIII K 126/17, Sądu Rejonowego(...)sygn. akt IV K 259/17 oraz Sądu Rejonowego (...) w W. sygn. akt VIII K 217/17, i wymierzył skazanemu G. Ż. karę łączną 5 (pięciu) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności, biorąc pod uwagę, iż granica możliwej do wymierzenia kary kształtowała się od 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności do 5 (pięciu) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności. Sąd wymierzając karę łączną wziął również pod uwagę charakter czynów przypisanych skazanemu i podobieństwo zarzutów dotyczących głównie przestępstw skierowanych przeciwko mieniu. Na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. stwierdzono, iż w zakresie nieobjętym niniejszym wyrokiem łącznym wskazane wyżej orzeczenia podlegają odrębnemu wykonaniu, w tym zakresie wykonania orzeczonego obowiązku kompensacyjnego czy kosztów postępowania.

Zgodnie z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy k.k. oraz niektórych innych ustaw przepisów rozdziału IX k.k. „zbieg przestępstw oraz łączenie kar i środków karnych”, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy (czyli przed 01.07.2015r.), chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy - taka sytuacja ma miejsce w niniejszej sprawie, gdzie niektóre skazania jednostkowe objęte niniejszym wyrokiem zapadły pod rządami obecnie obowiązujących przepisów. Zatem Sąd orzekł w niniejszej sprawie

na podstawie przepisów obowiązujących od dnia 01.07.2015r. (biorąc pod uwagę tzw. Ustawy pośrednie) tj. również w czasie popełnienia czynów przypisanych w sprawach o sygn. akt VIII K 159/12, IV K 626/13, VIII K 555/14, w brzmieniu obowiązującym w dacie wyrokowania.

Zgodnie z art. 4 § 1 k.k. dokonano analizy, czy poprzedni stan prawny nie jest dla skazanego korzystniejszy i, w ocenie Sądu, nie jest. Nadto brak jest nawet teoretycznie możliwości wydania wyroku łącznego częściowo o stare, a częściowo o nowe przepisy. Podzielić w tym zakresie należy pogląd SN wyrażony w wyroku z dnia 17 listopada 2016 r. w sprawie II KK 351/16, iż w zakresie właściwego stosowania przepisu art. 4 § 1 k.k. sąd musi dokonać wyboru między konkurującymi ustawami i zastosować całościowo jedną z nich - tę która in concreto jest względniejsza dla sprawy. Czyny w sprawach o sygn. akt VIII K 126/17, IV K 259/17 i VIII K 217/17 zostały popełnione pod rządami nowej ustawy, co również wyklucza możliwość stosowania poprzednio obowiązujących przepisów. Wypada w tym miejscu zaznaczyć, iż zasadą jest stosowanie ustawy karnej obowiązującej w dacie orzekania. W przypadku skazanego nie zachodziła też sytuacja określona w art. 85§3 k.k.

Zgodnie z treścią art. 85 k.k. (w brzmieniu po 01.07.2015r.), jeśli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju lub inne podlegające łączeniu sąd orzeka karę łączną. Podstawą orzeczenia kary łącznej są jedynie orzeczenia podlegające wykonaniu (z zastrzeżeniem niedotyczącego tego stanu faktycznego art. 89 k.k.).

Podzielić należy pogląd prawny Sądu Apelacyjnego w Szczecinie, wyrażony w orzeczeniu o sygn. II AKa 177/16 z dnia 08.12.2016r., iż nie jest możliwe orzeczenie dwóch kar łącznych pozbawienia wolności dotyczących przestępstw pozostających ze sobą w jednym i tym samym realnym zbiegu, a mianowicie jednej opartej na przepisach o karze łącznej obowiązujących do 1 lipca 2015r. i następnie kary łącznej pozbawienia wolności na zasadach obowiązujących po 1 lipca 2015r.

W tym miejscu podnieść należy, iż w sprawie o sygn. akt VIII K 159/12 tut. Sądu wobec upływu okresu próby oraz okresu wskazanego w art. 75 § 4 k.k. zarządzenie wykonania wymierzonej w tej sprawie kary pozbawienia wolności i jednocześnie wprowadzenie jej do wykonania względem osoby skazanego nie było możliwe. Ponadto w sprawie o sygn. akt IV K 626/13 tut. Sądu skazany odbył w całości karę pozbawienia wolności z dniem 16 września 2015 r.

Kwestią otwartą przy łączeniu kar jednostkowych pozbawienia wolności była wysokość kary łącznej, którą należało orzec za zbiegające się przestępstwa. Do wyboru sąd miał zastosowanie jednej z zasad: zasadę absorpcji, polegającą na wymierzeniu kary łącznej w wysokości kary najsurowszej orzeczonej za zbiegające się przestępstwa, zasadę kumulacji sprowadzającą się do zsumowania kar oraz zasadę asperacji, według której wymiar kary łącznej oscyluje w granicach od najsurowszej kary jednostkowej do sumy kar jednostkowych. W niniejszej sprawie sąd zastosował zasadę asperacji.

W przedmiocie wydania wyroku Sąd orzeka na wniosek lub z urzędu. Oznacza, to iż Sąd nie jest związany treścią wniosku skazanego, a bierze pod uwagę ogół skazań, które mogą wchodzić w skład wyroku łącznego, albo które mogą powodować stan, iż wydanie wyroku łącznego, zgodnie z wnioskiem, nie będzie możliwe. Nadto Sąd jest zobowiązany wydać wyrok łączny, jeżeli są ku temu przesłanki, nawet gdyby miało to pogorszyć sytuację skazanego. Zgodzić się należy z Sądem Apelacyjnym w Katowicach, w sprawie II AKa 455/16, który w wyroku z dnia 17 listopada 2016r. wskazał, iż z przepisu art. 85 § 2 k.k. wynika obowiązek uwzględnienia przez sąd orzekający w przedmiocie kary łącznej wszystkich kar jednostkowych tego samego rodzaju lub nadających się do połączenia, o ile zostały prawomocnie wymierzone i podlegają wykonaniu.

Nadal aktualny jest pogląd, iż przy wymiarze kary łącznej należy brać pod uwagę przede wszystkim względy prewencji ogólnej i indywidualnej. "Wymiar kary łącznej w oparciu o absorpcję może mieć miejsce gdy nie jest zarysowana zbyt wyraźnie granica między realnym, a pomijalnym zbiegiem przestępstw, gdy jedno z nich dominuje w ocenie całości zdarzenia. Popełnienie wielu przestępstw samo przez się jest okolicznością obciążającą i wymierzenie kary bliskiej dolnej granicy klóciłoby się z wymaganiami prewencji ogólnej lub indywidualnej, gdyż prowadziłoby do premiowania sprawcy popełniającego niejedno przestępstwo i praktycznie do bezkarności innych działań" (komentarz do k.k., Andrzej Zoll, Kazimierz Buchała str. 395-396 Wydawnictwo Prawnicze Warszawa 1994r.). Nadto Sąd uwzględnił treść

art. 85a k.k. tj. wziął pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego oraz potrzeby kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Występki, które popełnił skazany stanowią głównie czyny skierowane przeciwko mieniu. Jednak analiza zapadłych orzeczeń i popełnianych czynów wskazuje na prawidłowe i właściwie wymierzone kary, które na oskarżonym nie robiły żadnego wrażenia, nie odstraszyły i nie zniechęciły go od podejmowania kolejnych zachowań sprzecznych z prawem. Wydanie wyroku łącznego na zasadzie pełnej absorpcji, biorąc pod uwagę wielokrotną karalność (pierwszy wyrok z dnia 05 stycznia 2007 r.) byłoby, w ocenie Sądu, niczym nieusprawiedliwionym promowaniem skazanego, tylko z tego powodu, że popełnił wiele przestępstw.

Reasumując zatem zastosowanie zasady pełnej absorpcji w przypadku skazanego mając na uwadze jego dotychczasowy sposób życia i ilość popełnionych czynów jest niemożliwe.

Wpływ na wymiar kary łącznej ma również zachowanie się skazanego w zakładzie karnym. Jak wynika z nadesłanej opinii z ZK P. (k. 19-26) zachowanie skazanego zostało ocenione jako poprawne. Skazany deklaruje przynależność do nieformalnej struktury podkultury przestępczej, nie był karany dyscyplinarnie. Wobec przełożonych prezentuje postawę regulaminową. Jest osobą zdyscyplinowaną a w trakcie odbywania kary był zatrudniony odpłatnie na terenie zakładu karnego. Jednakże zaznaczyć należy jednocześnie, że z opinii, którą sąd dysponował w momencie wydawania wyroku, wynika, że skazany wobec popełnianych przestępstw wypowiadał się krytycznie. Istotne jest również, że karę pozbawienia wolności skazany odbywał w systemie programowego oddziaływania od miesiąca września 2018 r. Skazany w trakcie pobytu w jednostce penitencjarnej był zainteresowany pracą i dalszym kształceniem. Oznacza to, uwzględniając okoliczność, że skazany odbywał karę pozbawienia wolności w systemie programowego oddziaływania dopiero od miesiąca września 2018 r., że proces resocjalizacji skazanego jest w toku i jeszcze się nie zakończył.

Przy orzekaniu kary łącznej w niniejszej sprawie sąd kierował się w pierwszej kolejności interesem skazanego, w szczególności tym, aby kara łączna orzeczona w wyroku łącznym nie powodowała dla skazanego większej dolegliwości od tej, jaka wyniknęłaby z wykonania odrębnie kolejnych zapadłych przeciwko skazanemu wyroków podlegających połączeniu w wyroku łącznym.

Sąd uwzględnił stosunkowo pozytywną opinię o skazanym z zakładu karnego, jednakże w znacznej mierze uwzględnił również liczbę i charakter przestępstw objętych wyrokami podlegającymi łączeniu. Popelnienie przez skazanego ponownie podobnych przestępstw stanowi negatywną przesłankę prognostyczną, świadczącą o lekceważącym stosunku skazanego do obowiązującego porządku prawnego. Skazany dopuścił się przestępstw o znacznym stopniu społecznej szkodliwości, działał również w warunkach recydywy podstawowej.

Jednocześnie istotne jest, co zostało już podniesione, że skazany korzystał w trakcie odbywania kary z korzyści wynikających z wprowadzenia systemu programowanego oddziaływania. W programie takim ustala się nie tylko środki resocjalizacji lub rodzaje terapii wobec osoby odbywającej karę pozbawienia wolności, ale również takie kwestie jak przygotowanie skazanego do wyjścia na wolność.

Powyższe jednakże wskazuje, że G. Ź. z uwagi na charakter czynów, których się dopuścił oraz okoliczność, że jako sprawca zdemoralizowany, powinien podlegać jednak dalszemu procesowi resocjalizacji, konieczne jest wymierzenie mu kary pozbawienia wolności na zasadzie asperacji.

W tej sytuacji, zdaniem sądu, uznać należy, że zastosowanie zasady asperacji i tym samym dłuższa resocjalizacja w warunkach zamkniętego zakładu pomoże osiągnąć pozytywne efekty wychowawcze i wdrożyć skazanego do przestrzegania porządku prawnego w przyszłości.

Reasumując, sąd uznał, iż adekwatną i sprawiedliwą karą, będzie kara 5 (pięciu) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności. W ocenie sądu kara łączna wymierzona w sposób jak w wyroku z dnia 25 kwietnia 2019 r. spełni swoje funkcje w zakresie prewencji indywidualnej i ogólnej, a przede wszystkim będzie sprawiedliwa w odczuciu społecznym.

Zdaniem sądu obniżenie skazanemu wymiaru kary o okres 4. miesięcy jest wyrazem łagodniejszego potraktowania skazanego, który uwzględniając dane o karalności, jest osobą zdemoralizowaną, która weszła w poważny konflikt z prawem będąc w dojrzałym wieku i tym samym świadomą konsekwencji naruszenia obowiązującego porządku prawnego.

Na podstawie art. 572 k.p.k. w przedmiocie wydania wyroku łącznego w pozostałym zakresie sąd postępowanie umorzył, gdyż w zakresie pozostałych wyroków nie zachodzą warunki do wydania wyroku łącznego.

Sąd w trybie art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej kary łącznej zaliczył okresy rzeczywistego pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił skazanego od uiszczenia kosztów sądowych, albowiem skazany stosunkowo niedawno opuścił jednostkę penitencjarną korzystając z udzielonej mu przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności oraz przemawiają za tym względy słuszności. W części umarzającej w przedmiocie kosztów postępowania orzeczono na zasadzie art. 632 pkt 2) k.p.k.

O kosztach za obronę z urzędu orzeczono na zasadzie art. 618 § 1 pkt 11) k.p.k. i § 17 ust. 5 Rozporządzenia MS z dnia 03 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata za urzędu (Dz. U. z 2016 r., poz. 1714).

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.